

KIVILCIM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Hasan Efe SELLYURT **HAYATIN SONBAHARI**

İnsanlar doğar, büyür ve yaşlanır. Bu aşamalardan geçerken hem bedenen hem de manevi olarak değişiklikler yaşar. Çocukluk döneminde nasıl tüm çocuklar ilgi, sevgi bekliyorsa, yaşlılık döneminde de yaşlılar bu ilgi ve sevgiyi beklerler. Nasıl çocuklar yalnız kalamazsa, yaşlılar da yalnız yaşayamaz. Her yaşlı aslında birer çocuk gibidir. Yaşlılara karşı davranışlarımıza dikkat etmeliyiz. Onlara karşı nazik ve naif olmalıyız. Onları hiçbir zaman kırıp incitmemeliyiz.

Yaşlılar yardıma ihtiyaç duyarlar. Her fırsat bulduğumuzda onlara yardım etmeliyiz. Onları mümkün olduğunca ziyaret etmeli ve onlarla sohbet etmeliyiz. Bizimle yapacakları sohbetlere onların çok ihtiyacı var. Yaşlıları bir başına bırakmadan onların yanında olduğumuzu, onları sevdiğimizi, onlara değer verdiğimizi göstermeliyiz. Gün gelip de bir gün, bizim de yaşlanacağımızı ve onlar gibi yalnız kalabileceğimizi unutmamalıyız.

Elçin ŞAHİN **ELLERİ ÖPÜLESİ**

Öğretmenler, bize eğitim-öğretim verir, her şeyden önce eğitim öğretim alabilmenin temeli olan okuma, yazmayı öğretir. Hz. Ali demiştir ki “Bana bir harf öğretenin 40 yıl kölesi olurum.” öğretmenlerin bize öğrettiği okuma yazmanın değeri ölçülemez.

Öğretmen deyince, aklımıza gelen tek şey okuma yazma değildir. El becerilerimizi geliştirmemizi sağlarlar. Bizi hayata hazırlayacak eğitimi verirler. Öğrendiğimiz her yeni bilgi bizim hayatımızı kolaylaştırır, gelecekteki mesleğimizi seçmemizde rol oynar. Öğretmenler bizim anne, babamız, okul da yuvamız gibidir. Yeri gelir bizlere anne şefkatiyle yaklaşır, yeri gelir bir baba gibi bizi koruyup kollarlar.

Öğretmenlik mesleğini herkes yapamaz, zordur. Bir öğretmenin sabırlı olması, yaratıcı olması, yeni bilgilerden yararlanması, okuldaki birçok görevi yerine getirmesi, en önemlisi de çocukları yani bizleri sevmesi gerekir. Her insan büyük bir sabırla ve sevgiyle çocuklara eğitim veremez, onlarla ilgilenemez. Kısacası; öğretmen olabilmek için bu mesleği sevmek gerekir.

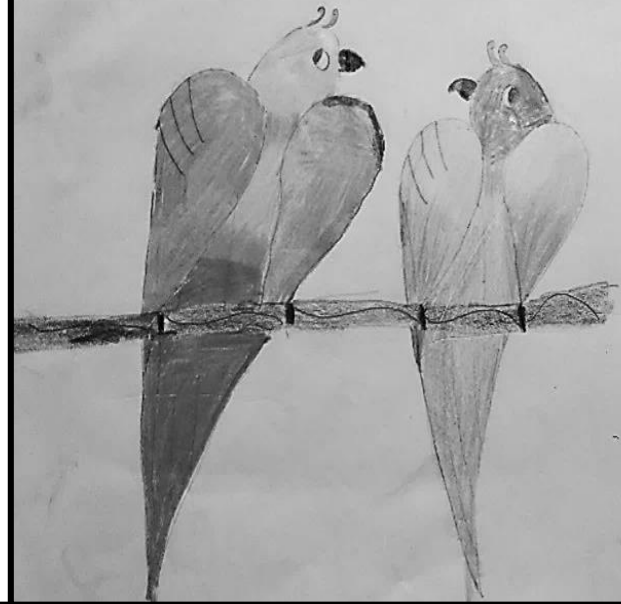
İnsanları geleceğe hazırlayan, doğru davranışlar ve ahlaki değerler kazanmalarını sağlayan, kendinden önce öğrencilerini düşünen, öğrencilerini kendi çocuklarından ayırmadan seven öğretmenler mukaddestir. Bundan dolayı öğretmenlere saygı duyulur ve elleri öpülür.

Muhammed Efe ÖZTÜRK **OYUN OYNASINLAR**

Koca arazilere,
Ev yapmayın artık!
Oyun oynasınlar,
Zavallı çocuklar.

Koca arazileri,
Doldurmayın artık!
Oyun çok güzel,
Zavallı çocuklar.

Muhammed Emir DABAAN

Hatice SUNME **SEVGİLİ DOLUNAY**

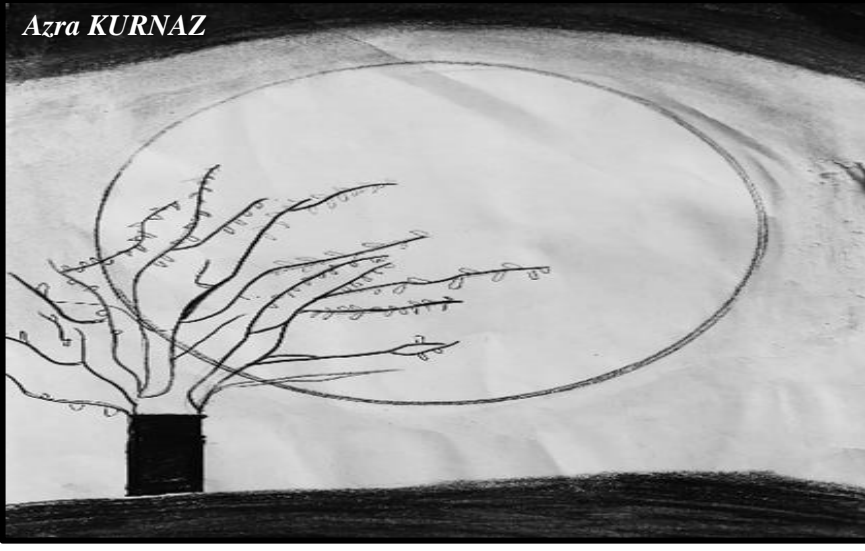
Bu dünyada en sevdiğim değerlerimden biri olduğunu sen de biliyorsun. Sen benim ailemden biri gibisin. Sen benim çocukluğumsun. Seninle oynadığımız oyunları, tatlı kavgalarımızı, hemen sonrasında dayanamayıp barışmak için gösterdiğimiz çabaları ömrüm boyunca unutamam. Ne zaman canım bir şeye sıkılırsa hemen seni yanımda bulurum. Senin arkadaşım olman bana huzur veriyor. İnsanın senin gibi bir arkadaşının olması, bu dünyada sahip olunabilecek birçok güzellikten daha güzel. Seninle daha çok güzel günler yaşayacak, birçok paylaşımda bulunacağız. Acı tatlı geçirdiğimiz günlerimiz daha devam edecek. Bu yüzden çok mutluyum. Mektubumu burada sonlandırırken, en kısa sürede görüşmeyi diliyorum. İyi ki varsın canım arkadaşım. Sevgilerle...

Kazımcan YALÇIN **OKSİJEN KAYNAĞIMIZ**

Ormanlar olmasa yaşayamazdık.
Ama maalesef kesiliyor ağaçlarımız.
Yapmayalım, kesmeyelim ağaçları,
Onlar bize oksijen verir.

Azaltmayalım çoğaltalım,
Kıymetlidir ağaçlarımız.
Siz bilmiyor musunuz?
Onlar bize oksijen verir.

Onların içinde hayvanlar yaşıyor,
Onlara da mı kıyarsınız?
Biraz düşünün, taşının,
Onlar bize oksijen verir.

Enes YAMAN
AKLIMDA KALAN

Bugün sana başımdan geçen kötü bir olayı anlatmak istiyorum. Biliyorum birkaç gündür yoktum, o yüzden yazamadım. Neden yazamadığımı anlatayım; birkaç gün önce sabah kalkıp kahvaltımı yaptıktan sonra okula gidip geldim. Sıradan bir gündü. Her şey, her zamanki gibiydi.

Ne olduysa, dışarı çıkıp arkadaşımı çağırmamla oldu. Birlikte bisiklet sürmeye karar verdik. Her gün binerdik bisiklete... Bisikletlerimize biraz bindikten sonra birden yağmur yağmaya başladı. Önce yağmur hafif yağdığı için bisikletlerimizi sürmeye devam ettik. Sonra birden yağmur hızlanmaya başladı. Bunun üzerine eve gitmeye karar verdik. Her şey bir anda oldu, bisikletin tekeri kaydı ve ben yere düştüm. Düşükten sonra ne oldu bana hiç hatırlamıyorum ama düşerken annemin sözleri aklıma geldi; "Yağmurlu havalarda bisiklete binme sakın, çok tehlikeli düşüp yaralanabilirsin." Anneler bilir tabi ki neyi yapmamız neyi yapmamamız gerektiğini. Annemin sözünü dinlemediğim için kendi kendime kızdım. Bunların hepsi düşerken saniyeler içinde geldi aklıma. İnsan düşerken ne kadar hızlı düşünebiliyormuş...

Ben düşükten sonra arkadaşım hemen anneme koşup haber vermiş. Annem telaşla gelip beni hastaneye götürmüş. Bir iki gün sonra kendime geldim. Annem çok korkmuş tabi. Ben uyanınca hemen bana sıkı sıkı sarıldı. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi. Onu bu halde görünce kendime bir daha kızdım ve hastanede kendime bir söz verdim. Bir daha asla annemin sözünden dışarı çıkmayacağım. Yarın tekrar görüşmek dileğiyle sevgili günlük...

Adem ARDA
ÇIĞLIK

Benim küçücük dünyamda,
Hep güzellik isterdim.
Ne yazık ki bu dünyada,
Hep annemin çığlıkları,

Deprem derlermiş meğer,
Annemden ayrıldığım o geceye.
Büyüyünce anladım, deprem olan geceyi,
Minicik kulağımda annemin çığlıkları.

Hatice SUNME
CAN SIKINTISI

Kış gelmiş çatmış, soğuklar başlamıştı. Annem ve babam sabah erkenden işe gidiyorlar, ben de babaannem ve dedemle birlikte kalıyordum. Pencereden bakınca lapa lapa kar yağdığını gördüm. Bu duruma çok sevinmişim. Dışarı çıkmak için can atıyordum. Koşarak babaanneme dışarı çıkmak istediğimi söyledim ama babaannem üsütüp hasta olabileceğim için dışarı çıkmama izin vermedi. Çok üzülüm çünkü dışarı çıkıp karla oynamak istiyordum. Canım çok sıkılıyordu. Evde dolaşıp duruyordum. Kitap okumak istiyordum ama henüz kitap okumayı bilmiyordum. İstedğim hiçbir şeyi yapamadığım için üzüntüm gitgide artıyordu. Tam bu sırada pencerede bir güvercin gördüm. Çok acıkmışa benziyordu. Pencereyi açıp güvercine 1 tane bisküviyi ufalayıp verdim. Güvercin bisküviyi o kadar hızlı yiyordu ki bir an boğulacak herhalde diye düşündüm ama o iştahla yiyip bitirdi. Ben de önüne 3-5 bisküvi daha koydum. Güvercin bisküvileri yedi, kalanını da alıp uçu gitti. Annem ve babam işten geldiklerinde hemen bugünkü yaşadıklarımı anlattım onlara. Bu günün çok sıkıcı olacağını düşünmüştüm fakat çok eğlenceli bir gün geçirdim. Dışarı çıkmadan evde de çok eğlenebileceğimi öğrenmiş oldum.

Gül YALÇIN
GERÇEK GÜÇ

Bu fotoğrafa bakınca kadınların, Kurtuluş Savaşı için ellerinden gelenleri yaptıklarını düşündüm. Kim bilir o zamanlarda bellerine ip bağlayıp, öküzleri ne zorluklarla çekmişler. Onlara çok şey borçluyuz. Ben o savaşta olsaydım, ellerim soyulurdu, her gece kendime ağlayacak yer bulup gidip orada ağlardım. O kadınların yerinde olsaydım yapamazdım, dayanamazdım. Onlar belki çocuğunu kaybetti, belki de hayatını kaybetti. Bu yüzden savaşa girenlere; "Aman ben de yaparım." demeyin. Fotoğraflara bakın, neler yaptıklarını görün ve haklarını yemeyin.

Abdullah Efe YÜKSEL
KADINLAR

Fotoğrafı gördüğümde o günleri düşündüm. Kadınlar Kurtuluş Savaşı'nda askerlerimize yardım etmek için çalışmışlar. Yurdumuzu kurtarmaya çalışan, savaşan askerlerimize yemek ve silah götürmüşler. Korkmadan cesur bir şekilde dağlarda kurşun yağmurunun içinden geçerek askerlerimize ulaşmışlar. Vatanımı seven kişiler biz gibi değil, onlar gibi olur. Ben bu fotoğrafa baktığımda hem hüzünleniyor, hem de mutlu oluyorum. Bu kadınların korkmayıp, askerlerimize zorlu şartlarda yemek ve silah götürmeleri beni çok gururlandırıyor. Kadınlar olmasaydı Kurtuluş Savaşı'nı kazanamazdık bence. Teşekkürler bu ülkenin kadınları...

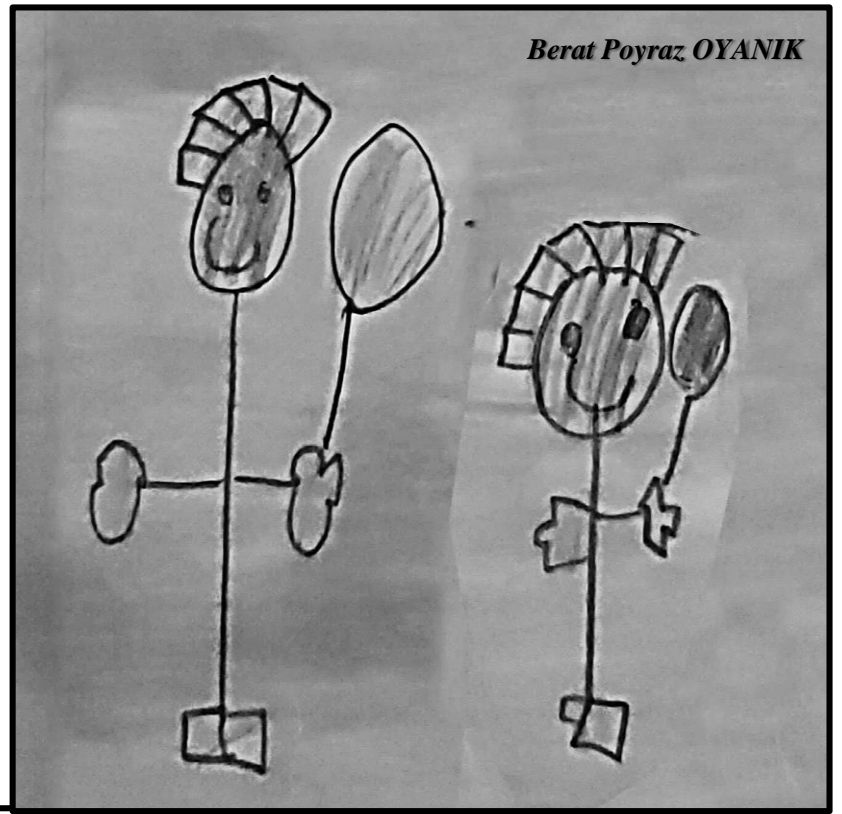
Ash Su AVCI **OKUL NE GÜZEL**

Dördüncü sınıfa başladım.
Okul ne güzel.
Çoğaldı dostluk, mutluluk,
Faydası ne çok, ne güzel.

Arkadaşlarımla geçer günlerim,
Kardeşimdir arkadaşım.
Neler öğrendim onlarla,
Unutmam bu günleri bir daha.

Mektep iyi ki açıldı.
Mutluluk orada başlar.
Öğretmenlerim sever öğrencilerini,
Unutulmaz bu anılar.

Okumalı, adam olmalıyız.
Unutma faydası çok okulun.
Kendin uğraş, oku pes etme,
Ardına düş umudunun.

Berat Poyraz OYANIK

Mustafa ÇAYIR **SAYIN MEHMET AKİF ERSOY**

İstiklal Marşı'nı yazdığınız için size çok teşekkür ederiz. Atatürk nasıl bizim için savaştıysa siz de bizim için bu güzel marşı yazdınız. Sizden paralı bir yarışmaya katılmanızı istediler; ama siz bunu kabul etmediniz. "Ben milletim için yazacağım bir marşa para almam." dediniz. İyi ki para ödülünü kaldırıp, sizin şiirinizi bu yarışmaya koymuşlar. Bu sayede, yarışma sırasında okunurken bile ayakta alkışlanan, bizi duygulandıran bir marşımız oldu. Siz çok ama çok iyi bir insansınız. Çok da iyi bir şairsiniz. Allah iyi ki sizi yaratmış. Sizin, bizler için yaptığınız fedakârlığı düşündüğüm zaman benim ağlayasım geliyor. Sayın Mehmet Akif Ersoy keşke ölmeseydiniz de ben ve arkadaşlarım sizi bir kerecik de olsa görebilseydik. Size teşekkür edebilseydik. Bizi böyle duygulandıran bir marş yazdığınız için tekrar size, çok ama çok teşekkür ederiz.

Efe Berkan KASIM **NECATİ AMCANIN ÇİFTLİĞİ**

Bir yaz günü yine köyümüzdeydik. Köyümüz hayvan sesleri, traktörlerin çalışması ve herkesin kendine ait tarlalarını ziyaret etmeleriyle daha da güzelleşir. Bir güneşli sabaha daha uyanırken komşumuz Necati amcanın inek, koyun ve civciv sesleriyle uyandım. Bu sesle uyanmayı hep çok sevmişimdir.

Necati amcanın bir çiftliği vardı. Erkenden uyanırdı. Yine bu sabah da erkenden uyanıp traktörleriyle hayvanlarına yem getirmiş, koyunlarının, civcivlerinin sularını hazırlamış, ağaçlarını sulamıştı. Onun çiftliğine o kadar hayrandım ki... Hayvanlarını çocukları gibi seven, ağaçlarına bu kadar güzel bakan birini daha önce hiç görmemiştim. Onunla vakit geçirdikçe, onun çiftliğini nasıl güzelleştirdiğini, hayvanlarına nasıl güzel baktığını gördükçe içimdeki hayvan ve doğa sevgisi gittikçe büyüyordu. Fırsat bulduğumda onun yanına gidip ineklerini, koyunlarını sevip, civcivleri ve köpekleriyle oyunlar oynuyordum. Hepsi benim arkadaşım olmuştu.

Köydeki arkadaşlarımı bırakıp gitmek istemiyordum. Yaz mevsimi hiç bitmesin, bu güzellikler hep devam etsin istiyordum; ama her güzel günün bir sonu olduğu gibi yaz tatilimin de sonuna gelmişim. Köyden gitmeden önce Necati amca ve Necati amcanın çiftliğindeki tüm arkadaşlarımla vedalaştım, bir dahaki yaz tatilinde geri geleceğimi söyleyerek köyden ayrıldım.

Fotoğraf: Fatma DEMİR

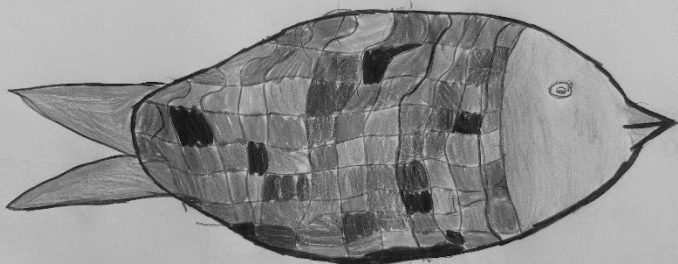
Tuana ABACI **GEÇMİŞİM**

Bir gün aynaya baktığım zaman geçmişini hatırlarsın. Neler yaptığımı ve kiminle eğlenceli bir gün geçirdiğini... Yaşlandıkça uzaktaki kişileri gözünün önüne getirirsin. Pencereden bakınca tanıdıklarını hatırlayıp, yoldan geçen insanları onlara benzetirsin. Geçmişe dönüp baktığımda, bu hayatta zorlandığın çok şey olduğunu hatırlayıp sonra da bunların üstesinden nasıl geldiğini fark edersin...

Berkay AVCI **PENCERE**

Bu resmi gördüğüm an aklıma; yaşlıların kim bilir ne zorluklar yaşadığı geldi. Onların evlerinde tek başına ne yaptıklarını düşündüm. Canları sıkılıyor mu? Sıkılıyorsa nasıl dayanıyorlar? Artık yaşlanmışlar evlerini temizlemekte de zorlanmıyorlar mı? Hiçbir iş yapamaz hale gelince ne yapacaklar? Pazara gidince yoruluyorlar mı? soruları geldi hep aklıma. Resmi tekrar incelediğimde, canları sıkıldığında pencereden aşağı baktıklarını, yoldan geleni geçeni izlediklerini, can sıkıntılarını böyle giderdiklerini düşündüm. Bu resme bakınca, yaşlılara yardım etmemiz ve onları yalnız bırakmamamız gerektiğini anladım. Onların bize ihtiyaçları var.

Ezgisu BÜYÜKÇOLAK

Samiran ÇAKMAKKAYA NEŞE ORMANI

Neşe ormanı adında çok güzel bir orman vardı. Bu ormanın kralı ölmüştü. Ormandakilerin yeni bir kral seçmesi gerekiyordu ama bir türlü kimin kral olacağına karar veremiyorlardı. Herkes ben kral olmalıyım diyordu. Baktılar ki karar veremiyorlar, bir yarış yaparak kralı belirlemeye karar verdiler.

Ormanda yaşayan yılan çok sinsiydi. Yılan "Tamam yarışalım da sizi bu yarışta yenip yeni kralınız olayım." dedi. İlk oyuna karar verdiler. İlk oyun; en hızlı kimin olduğunu belirlemektir. Yarış başladı. Sinsi yılan yere bir muz kabuğu koydu ve olanlar oldu. Tavşan önde giderken muza basıp yere düştü ama pes etmedi. Devam etti ve yarışı bitirdi. Ayı hakem "Bu muz kim koydu?" dedi. Tek şüpheli muz yiyen maymundu. Bu şekilde maymun diskalifiye oldu.

İkinci oyun; bayrak kapmacaydı. Sinsi yılan bu sefer başka bir şey düşünmedi çünkü yeneceğine emindi. Yarış başladı. Fil büyük ayakları ile herkesi geçip gitmişti. Yılan şaşırıyor çünkü oyunu fil kazanmıştı. Sinsi yılan, "Bu haksızlık dedi." ayı hakem "Nasıl bir haksızlık var?" dedi. Sinsi yılan "Fil beni itti." diye cevap verdi. Hakem fili de diskalifiye etti.

Yarışların kazanını belli oldu. Yarışta ikinci olan tavşan, birinciliğe yükseldi. Artık neşe ormanının yeni kralı tavşandı. Kral tavşan bir şenlik düzenledi. Tüm neşe ormanı sakinleri mutluya yaşadılar.

Zeynep DESDİCİ ÇİTÇİT VE PIRPIR

Çıtçıt ve Pırpır'ı hiç unutamıyorum. Aklımdan hiç çıkmıyorlar. "Keşke gitmeselerdi..." diyorum. Canım kuşlarım öldükten sonra çok üzülüm. Çıtçıt'ın dans etmesini, benimle konuşmasını, oynamasını çok özledim. Pırpır'ın yuvasından kaçmasını ve camın içine girmesini hiç unutmadım. Birlikte ne kadar güzel günlerimiz geçti onlarla. Onlar benim arkadaşlarımdı. Çıtçıt'ımın Pırpır yumurtlayınca; bibik bibik diye diye omzumda dolandığını düşündükçe bir gülümseme geliyor...

Çıtçıt ve Pırpır'dan yadigar kalan yavruları şimdi büyüdüler. Çıtçıt, pamuk kızını hatırlıyor mu acaba? Pamuk artık ele geliyor. Aynı Çıtçıt'ım gibi... Keşke beni duyabilseler diyorum bazen, onları çok özlediğimi, yavrularına iyi baktığımı, gözlerinin arkada kalmamasını...

Nazlıgül YALÇIN BİR SEVGİ RÖPORTAJI

Otizm, doğuştan gelen ya da yaşamın ilk yıllarında ortaya çıkan karmaşık bir nöro-gelişimsel farklılıktır. Otizmliler kendi iç dünyalarıyla baş başadrlar. Başkalarıyla etkileşim kurmaktan çok fazla hoşlanmazlar. Otizm özellikleri bireyden bireye değişiklik göstermektedir. İnsanlar otizm hakkında çok fazla şey bilmemektedir. Bu konuda daha çok insanın bilgilendirilmesi gerekir.

Bizim sınıfımızın karşısında otizm sınıfı var. Teneffüslerde buradaki arkadaşlarımızla vakit geçiriyoruz. Bağırarak konuşmamızdan çok hoşlanmıyorlar, o yüzden onlarla daha alçak bir sesle konuşuyoruz. Bu arkadaşlarımızla ilgili birçok şeyi merak ediyordum. Bu yüzden de bu sınıftaki bir öğrencinin annesiyle röportaj yapmak ve aklımdaki soruların cevabını doğru kişiden almak istedim. O da beni kırmadı ve onunla röportaj yaptım. Kendisine çok teşekkür ediyorum.

1-Çocuğunuzun otizmi olduğunu öğrendiğinizde kendinizi nasıl hissettiniz?

-İlk başta kabullenemedim. İleride düzeler ya da yaşlılarını biraz geriden takip eder diye düşündüm.

2-Çocuğunuz için hangi konularda endişeleniyorsunuz?

-Onu yeterli kadar anlayamamak ve onun dünyasını tam anlamıyla birlikte yaşayamamaktan endişe duyuyorum.

3-Çocuğunuzun kendi kendine yapabildiği şeyler nelerdir?

-Kendi ihtiyaçlarını günlük rutinler içinde yapabiliyor. Bizimle birlikte hayatını idare edebiliyor.

4-Çocuğunuz doğduktan sonra neler değişti?

-Hayatımız çocuğumuzla bütünleşti. Çocuğumuzla birlikte bir mücadelenin içine girdik. Bir şeylerin üstesinden gelebilmek için çabaladık. Gerek ailemizden gerekse sosyal ortamlardan ödün verdik.

5-Çocuğunuzun en sevdiği yemek hangisidir?

-Tavuk döneri sever.

6-Çocuğunuzun en sevdiği renk hangisidir?

-Renk konusunda pek takıntısı ya da özellikle bir renge ilgisi yoktur. Onun için önemli olan renkleri öğrenmesi ve renkleri biliyor olmasıdır.

7-Çocuğunuz hangi oyunları oynamaktan hoşlanır?

-Daha küçükken legoları severdi. Basketbol oynamayı, araba sürmeyi, parkta oynamayı ve top oyunlarını sever.

8-Çocuğunuzla ilgili en çok zorlandığınız konu nedir?

-Bir şeyi tutturduğunda, bir şeye takılıp kaldığında, onu sakinleştirebilmek için çok uğraşıyorum. Onun dünyasına tam olarak girememek, onun neler hissettiğini, beyinde nelerle uğraştığını ve hayallerini bilememek benim için oldukça zor.

9-Çocuğunuz için nelerden vazgeçtiniz?

-Sosyal ortamlarda daha az bulunmak durumunda kaldım. Evime gelen misafirler kısıtlı olmaya başladı. Misafir konusunda olabildiğince seçici davranmaya başladım. Kendi kabuğumuzda yaşamaya ve çocuğumuza göre hayatımızı düzene sokmaya başladık.

10-Başka söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

-Otizmi ben ilk kendi evladımda duydum. Duyduğumda "Otizm ne?" diye düşündüm. Korku, kaygı, deneyimsizlik, kabullenememe durumlarını yaşıyorsunuz. Toplumda da yeni bilinen bir durum. Sonra her şeyi kafanızda oturtuyorsunuz. Benim gibi aynı durumu yaşayan annelerin yapacağı en bilinçli şey SEVGİ, sonrasında otizmin hangi derecede olduğunun farkına varılması ve ona göre eğitim alması. Hangi derecede olduğunun farkına varılmasından sonra bir psikologdan yardım alınmalıdır. Ben gerçekten şanslı bir anneyim çünkü benim oğlumun kırma, dökme, saldırganlık, öfke nöbetleri yok. Sadece ara sıra bir şeyi tutturması oluyor. Bizim gibi aileler, hayatlarında hep sabırlı olmalı ve iyi bir yerden destek almalıdır. Son olarak da OTİZM ile ilgili toplumsal anlamda daha çok bilinçlendirme çalışmaları yapılmalıdır.

-Sorularımı içtenlikle cevapladığınız için çok teşekkür ederim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Cemil GÜVEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Özden ÖZER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hacer ARPA

GÖRSEL DANIŞMAN

Serap KÜÇÜKÇAPRAZ

YAYIN KURULU

Hatun ŞAN

Murat ÇELİK

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK TÜRK TELEKOM İLKOKULU

Yavuz Selim Mahallesi, Vakur Sokak, NO12 06760,

Çubuk / ANKARA

3128379595